

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ “ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ” ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ

Ραντεβού στις 5 το απόγευμα της Κυριακής στην ταβέρνα. Η οδός είναι Σύρου 61 στην Κυψέλη”. Η συνέντευξη κανονίστηκε και τα τηλέφωνα έκλεισαν με αυτές τις λίγες κουβέντες.

Της ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΥΛΟΥ

“Χθες παιδιά... σήμερα παιδιά”

ΕΡ: Η γενιά σας, που όπως περιγράφεται και στο βιβλίο σας, πολεμήθηκε και σκλαβώθηκε σε "πρέπει" και "μη", τι κάνει σήμερα;
ΑΠ: Προσπαθεί προς διάφορες κατευθύνσεις. Είναι μια γενιά σηματοδομένη από

**“ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ
ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑ-
ΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΥΠΑΡΧΕΙ
ΠΑΝΤΑ
ΜΕΣΑ ΜΟΥ.
ΔΕΝ
ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ
ΚΑΠΟΙΑ
ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ
ΚΑΝΩ ΑΛΛΗ
ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ”**

τα ίχνη του εμφυλίου, από την αστυνομοκρατία της δεξιάς που κυβέρνησε τον τόπο, τουλάχιστον στα χρόνια τα δικά σας και από μια χούντα που μας έβαλε στο γύψο για 7 χρόνια, οδηγώντας τη χώρα και λαό 200 χρόνια πίσω. Αυτή η γενιά, με όλες αυτές τις χαρακιές μέσα της και έξω της, προσπαθεί να επιβιώσει και να κρατηθεί στα πόδια της.

ΕΡ: Με τι τροφοδοτεί τις νέες γενιές;

ΑΠ: Οι εποχές έχουν αλλάξει. Έχουν γυρίσει τα πάνω κάτω. Δεν ξέρω εάν τα

οράματα της δικής μου γενιάς μπορούν να τροφοδοτήσουν τους νεότερους. Τα δικά μας οράματα και πρότυπα ήταν το "ένα ένα τέσσερα", το "ψωμί παιδεία ελευθερία", τον Τσε Γκεβάρα και τον Γρηγόρη Λαμπράκη. Σήμερα δεν υπάρχουν αυτά. Μετά λύπης μου διαπιστώνω ότι οι νέες γενιές είναι χαμένες μέσα στην έρημο, σε ένα έρημο τοπίο, και πολύ δύσκολα θα μπορέσουν να βρουν το στίγμα τους.

ΕΡ: Στο βιβλίο σας αναφέρεστε σε έναν νέο που αυτοκτόνησε. Περιγράφοντάς τον, τον χαρακτηρίζετε κλειστό τύπο και λέτε πως κρατούσε πάντα ένα βιβλίο. Πώς μπορεί να ερμηνευθεί αυτή σας αναφορά;

ΑΠ: Αυτός ο νέος δεν ήταν μόνο αναγνώστης αλλά και δημιουργός. Εγγραφε ποιήματα. Ως ποιητής και δημιουργός λοιπόν, είχε κάποιες ιδιαίτερες ευαισθησίες, διέθετε μια ξεχωριστή αντίληψη για τον κόσμο. Αυτές οι ευαισθησίες που είχε λοιπόν τον οδήγησαν στο αδιέξοδο και στη συνέχεια στην αυτοκτονία.

ΕΡ: Επέλεξα αυτό το νέο που κατέθεσε τα όπλα, για να τον συγκρίνω με εσάς και με τη γενιά σας...

ΑΠ: Δεν κατέθεσε ποτέ τα όπλα και ούτε πρόκειται να το κάνω.

ΕΡ.: Επομένως, το μήνυμα του βιβλίου σας είναι αισιόδοξο ή απαισιόδοξο;

ΑΠ: Αισιόδοξο. Στο τέλος μάλιστα λέει πως υπάρχουν γύρω μας όλα αυτά τα τέρατα που προσπαθούν να μας κλείσουν το δρόμο και να μας κάνουν να σταματήσουμε να αναπνέουμε, αλλά υπάρχουν και όλοι αυτοί που μπορούν να εκσπερματώνουν. Αυτοί δηλαδή που είναι γόνιμοι και δημιουργικοί. Όσο θα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι, θα υπάρχει και ελπίδα!

ΕΡ.: Στο βιβλίο σας χαρακτηρίζετε την Αθήνα της δεκαετίας του '50 παράδεισο. Περιγράφετε τις ομορφιές της, τη γραφικότητα της γειτονιάς και των ανθρώπων της εποχής. Σήμερα ποιά είναι η εικόνα της Αθήνας σε σχέση με εκείνη την εποχή;

ΑΠ: Έχει αλλάξει πάρα πολύ η εικόνα της Αθήνας. Δεν έχει αλλοτριωθεί μόνο η συνοικία, αλλά και οι ανθρώπινες σχέσεις, με αποτέλεσμα να υπάρχει αυτή η ερήμωση και η αποξένωση του ενός ανθρώπου από τον άλλον.

ΕΡ.: Ο έρωτας μέσα στο βιβλίο ερχόταν πάντα σε δεύτερη μοίρα για τον ήρωα. Προτεραιότητα δινόταν πάντα στον κινηματογράφο, στον αγώνα για τη ζωή και στον αγώνα ενάντια στη χούντα. Ποια είναι η πραγματική θέση του έρωτα στη ζωή;

ΑΠ: Ο έρωτας συμπλήρωνε πάντα όλα τα υπόλοιπα. Ίσως τα όνειρα να μην μπορούσαν να υλοποιηθούν ποτέ, εάν δεν υπήρχε το στοιχείο του έρωτα... γιατί, ας μην ξεχνάμε, πως ο έρωτας είναι δημιουργία.